

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

Souris (Γεώργιος Σουρής)

Η επάνοδος

Μη χάνεσαι, Αθήνα

τμ. 2, τχ. 178 (19 Ιούλιος 1881), σ. 4-7

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Ἐπαγγελθεῖσα προχθὲς ἐν τῷ Θεάτρῳ τῶν Ὀλυμπίων

Ὑ π ὶ

τοῦ κ. Σπυρ. Ταβουλάρη καὶ τῆς κ. Ἐλένης Κοττοπούλη.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Καλῶς σὲ βρήκα, Μάρω μου . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Καλὲ τί βλέπω ἔμπρός μου ;

Σὺ εἶσαι ὁ Γιαννάκης μου ὁ ἀγαπητικὸς μου ;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ναί, ὅλος κι' ὅλος, Μάρω μου . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Πᾶ ! πᾶ ! δὲν τὸ πιστεύω.

Θαρρῶ πῶς βλέπω ὄνειρο . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ

Καλὲ σοῦ χωρατεύω ;

Καὶ δὲν κυττᾷς πῶς στέκεται ἔμπρός σου κοτζάμ Γιάννης;
Κι' ἂν ἦσαι ἀπιστος, Θωμᾶς, Μαρούλα μου, δὲν πιάνεις
τὴ μύτη μου, τῆς τρίχαις μου, τὸ χέρι, τὸ ποδάρι ;

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ἄ ! ναί, σὺ εἶσ' ὁ Γιάννης μου, τὸ πρῶτο παλληκάρι !
Καὶ τώρα ἄς ἀνθίσουνε λουλούδια καὶ χορτάρια,
Κι' ἄς κελαδήσουνε γλυκὰ ἀηδόνια καὶ κανάρια.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ὅχι, δὲν θέλω ν' ἀκουσθῆ ἀηδόνι ἢ κανάρι,
Ἄς κελαδήσουν μοναχὰ τῆς Πλάκας οἱ γαϊδάροι.
Τραγουδία, δάρναις, στέφανα καὶ τίποτα δὲν θέλω . . .
Να ! πάρε τὴ γιλεκέττα μου, τὴ ζώνη, τὸ καπέλο,
Πάρε με ὅλον, κόψε με καὶ κόψε με κομμάτια,
Ξερρίζωσέ μου τὰ μαλλιά καὶ βγάλε μου τὰ μάτια . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Τί σοῦρθε ; . . μὴ σ' ἐκτύπησε ἡ ζέστη 'στὸ κεφάλι ;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἔβλεγα νᾶλθω στρατηγὸς κι' ἦλθα σολντάτος πάλι.
Ἐπῆγα μές 'στὸ Δημαριὸ, Μαρούλα μου, μιὰ μέρα,
Κι' ἔφαζα 'δῶ, ἔφαζα 'κει, ἔφατ'ξα παραπέρα . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Χριστὸς μαζί σου . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ

Μιά στιγμή δὲν ἐπαψα νὰ σφάζω,
Μὰ ἔμπροστά μου ἔξαφνα ἕναν Πασσᾶ κυττάζω . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Χριστὲ καὶ Παναγία μου . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ

Τοῦ πιάνω τὸ λαβύγγι,

Ἄλλὰ κι' αὐτὸς μὲ δύναμι ἀπ' τὸ λαιμὸ μὲ σφίγγει.
Μοῦ δίνει μιὰ, τοῦ δίνω δυὸ, ἴσῃ τρίτη τὸν ξεκάνω,
Ξαπλόνεται φαρδύ; πλατύ; καὶ πέφτω ἀπὸ ἴπνω.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ἄ . . . πέ . . . θα . . . να . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ἡσύχασε, ἴπλω μου κυπαρίσσι,

Καὶ τᾶβλεπα ἴσῃ ὑπνο μου ἀπ' τὸ πολὺ μεθύσι.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ἄχ! δόξα νᾶχη ὁ Θεός! . . . κι' ἐγὼ, καυμένη Γιάννη,

Ἦλο τὰ ἴδια ἔβλεπα . . . μιὰ νύκτα μοῦ ἐφάνη
Πῶς σοῦβγαλαν τὰ δόντια σου, ἄλλοτε εἶδα πάλι
Πῶς ἴπῃκες μὲς ἴσῃ μαγειριὸ, ἀλλὰ χωρὶς κεφάλι.
Πότε πῶς μιὰ χανούμισσα ἐπῆρες γιὰ γυναῖκα,
Πότε πῶς ἔγινες Χατζῆς κι' ἐπῆγες εἰς τὴ Μέκκα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Καλλίτερα, μὰ τὸ Θεὸ, Χατζῆς νὰ ἐγινόμουν,
Παρ' ὅπως ἦλθα, Μάρω μου, ἐδῶ νὰ ξαναρχόμουν.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Μὰ δὲν μοῦ λές, πῶς σ' ἄφησαν κι' ἐγύρισες σ' ἐμένα ;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Μὴν τὰ ρωτᾶς, Μαρούλα μου, καὶ εἶναι μπερδεμένα,
Ἦτσι καὶ ἔτσι πόλεμος τοὺς εἶπα δὲν θὰ γίνῃ,
Λοιπὸν ἀφήστε μὲ νὰ ἴδω τὴ Μάρω ἐν εἰρήνῃ
Καὶ ἂν ἀνάγκη λάβετε καμμιά φορὰ τοῦ Γιάννη,
Φωνάζετε του, καὶ αὐτὸς ἴσῃ τέσσερα σᾶς φθάνει.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ἦ! τί χαρὰ μου! . . . σὲ θεωρῶ ἀπάνω ἔως κάτω,
Καὶ σὲ εὕρισκω πρὸ παχὺ, θρυσμένο καὶ βαρβᾶτο.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Τρόντι μὲ ὠφέλιος αὐτὸ τὸ ταξειδάκι,
Καὶ μοναχὰ τὴ μύτη μου ἐξέγδαρα ἴσῃ λιγάκι.
Μ' ἄληθεια δὲν σ' ἐρώτησα, τώρα ποῦ ἦσουν μόνη,
Γιὰ πῆς μου, δὲν σοῦ ἴσῃ ρίχτηκε κανένα μπαρμπατσόνι ;

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ἐχθὲς προχθὲς μοῦ ἴσῃ ρίχτηκε ἴσῃ δρόμο ὁ Μανώλης,
Ἦεῖνος ὁ ἀνάλατος καὶ φαπλατᾶς, μὰ μόλις
Μ' ἐζύγωσε, τοῦ ἴσῃ φώναξα ἀμακρὺ, κουφαῖδόνι,
Καὶ ἀπὸ τέτοιοις τὸ αὐτὶ τῆς Μάρως δὲν ἴδρῶναι.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Γεῖά σου, Μαρούλα μου χρυσῆ, ἀθάνατη κουζίνα!
Τί νὰ σοῦ κάμω! . . . σοῦπρεπε νὰ γίνῃς στρατηγίνα.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ἦ! δὲν πειράζει, Γιάννη μου, κι' ἔτσι ἀπλὸς φαντάρος
Θὰ ἦσαι πάντα ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Μάρως.
Κι' ἀκόμη ἂν ἀπόμαχο σὲ κάμουν τοῦ Μουσείου,
Μείσα ἴσῃ φύλλα τῆς καρδιάς θὰ σ' ἔχω διὰ βίου.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' ἐγὼ θὰ σ' ἔχω, Μάρω μου . . . ἔξω καῦμός και λύπη,
Και ἄρματα και ξάρματα και τόσο καρδιοχτύπι.

ΜΑΡΟΥΔΑ.

Κάτω λοιπὸν ὁ πόλεμος και ζήτη τῆς εἰρήνης!
Μὲ τὸ καλὸ, Γιαννάκη μου, και δεκανεὺς νὰ γίνης.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ἐπὶ στρατάρχης ἔξευσα εἰς τὸ δεκανιλίαι!
Ποτέ μου δὲν ἐπρόσμενα αὐτὸ τὸ ρεζιλίκι.
Και μετὰ τόσα βάσανα φαντάρου ν' ἀπομείνεις;
Ἐπὶ τῆ φουρκα μοῦρηχεται Μπενι Ζούγ-Ζούγ νὰ γίνεις.

ΜΑΡΟΥΔΑ.

Ἐσύχασε, Γιαννάκη μου, και ὄλα θὰ περάσουν,
Και ὄσοι σὲ ζηλεύουσε μιὰ ἡμέρα θεὸ νὰ σκάσουν.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ἔφαιε λοιπὸν ὄ,τι καλὸ φυλάς μες ἔστην κουζίνα,
Ἄλλο ψωμί, ἄλλο ψητὸ, γιατί σάν ἔχω πείνα
Ζητῶ φουρτούνας και βρονταῖς και καίω σάν καμίνι,
Μὰ σάν φουσκώσῃ ἡ κοιλιά μ' ἀρέσει ἡ γαλήνη.

ΜΑΡΟΥΔΑ.

Νομίζεις πῶς σ' ἐξέχασα; θὰ σοῦστελνα ἀπ' ὄλα,
Φαγισιὰ, κουλούραις σπητικαῖς . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ἄχ! Μάρω μου μαργόλα,
Στάσου νὰ γίνω δεκανεὺς κι' ἀμέσως θὰ σὲ πάρω.

ΜΑΡΟΥΔΑ.

Ἦ ὄλο με τέτοια με γελᾷς, διαβόλου κατεργάρο.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Νὰ μὴ μ' ἀφίσουν οἱ κοριτοῖ και τὰ κουνούπια αἶμα,
Κι' ἀπ' τὸν κομήτη νὰ καῶ, ἀν σοῦ τὸ λέω ψέμμα.
Ἐθῶς ποῦ γίνω δεκανεὺς γυναῖκα θὰ σὲ πάρω,
Και τοῦ στρατοῦ τὸν ὑπουργὸ θὰ σοῦχω γιὰ κουμπάρο.

ΜΑΡΟΥΔΑ.

Ἄχ! Γιάννη, με τὰ λόγια σου τὸν οὐρανὸ μ' ἀνοίγεις,
Μὰ δὲν σ' ἀφίνω πιά κι' ἐγὼ ἔστο Δημαρὸ νὰ φύγῃς.
Θὰ σ' ἔχω εἰς τὸ πλάγι μου, θὰ γίνουμε ζευγάρι,
Ἦμέρα και νύκτα θεὸ νὰ τρῶς μαζί μου κουκουναρί,
Θὰ ἤμαι ὁ Βασιλικὸς και σὺ ἡ μαντζουράνα . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Θὰ ἤσαι τὸ καμπαναριὸ και θᾶμαι ἡ καμπάνα.

ΜΑΡΟΥΔΑ.

Θὰ ἤμαι ἡ κληματαριά και θᾶσαι τὸ σταφύλι.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Θὰ ἤσαι ὑποβρύχιο και θᾶμαι ἡ τορπίλλη.

ΜΑΡΟΥΔΑ.

Ἐγὼ θὰ ἤμαι λύκαινα . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' ἐγὼ θὰ ἤμαι λύκος

ΜΑΡΟΥΔΑ.

Θὰ ἤμαι ὁ ἐπίστρατος . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' ἐγὼ ὁ Μαθαρτικός.

ΜΑΡΟΥΔΑ.

Ἦ Ἄφροδίτη θᾶμ' ἐγὼ . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' ἐγὼ θὰ ἦμ' ὁ Ἄρης.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Ἐγὼ θὰ ἦμαι τᾶλογο . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Κι' ἐγὼ ὁ καβδαλάρης.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ἄχ! Μπέη μου, Ἀλήπασσα, καὶ τῆς κουζίνης γλάρο,
Γιαννάκη, Γιάννη, Γιάνναρε, καὶ πότε θὰ σὲ πάρω;

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ἄχ! καὶ νὰ ἤμουν κόκκορας καὶ νᾶταν κότταις οὐλαίς
Ἢ παραμάνναις ἢ γλυκεραῖς κι' ἢ ζηλεμμέναις δούλαις.

ΜΑΡΟΥΛΑ.

Φτύσε ἑστὸν κέρφο σου εὐθύς . . .

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ἐξέχασα, Μαρούλα . . .

Ὦ! ναί! μοῦ φθάνεις μόνο αὐ, δὲν θέλω ἄλλο δουλά.

Τῆς ἀπαρνειοῦμαι ὅλαις πιὰ καὶ Γιάννης ὅπως πρῶτα
Μαζί σου, Μάρω, θὰ περνῶ χαρὰ, ζωὴ καὶ κόττα·

Καὶ σὰν γερᾶσω μιὰ φορὰ θὰ λέω εἰς τοὺς ἄλλους

Πῶς ἔπῃρα γὰρ παράσημα ἑστὸ τακτικὸ τρεῖς κάλους.

Ἀλλὰ τί λέω; . . . ὄχι. . . ναί. . . ὁ πόλεμος ἄς γίνῃ. . .

Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρ' ὁ χαλασμός. . . ρουθοῦνι ἄς μὴ μείνῃ.

Δός μου τουφέκια καὶ σπαθιὰ καὶ μπόμπαις καὶ κανόνια,

Μουλάρια, ἄλογα, τορπίλλ, τσαπαρτζια καὶ μιλζόνια . . .

ΜΑΡΟΥΛΑ

Καλὲ τί λές, Γιαννάκη μου, ποῦ νὰ σοῦ τᾶβρω ὅλα;

Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτα παρὰ μιὰ κατσαρόλα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Δός μου σοῦ λέω, εἶδεμὲ κομμάτια θὰ νὰ γίνω.

ΜΑΡΟΥΛΑ

Τρελλάθηκες, Γιαννάκη μου, καὶ εἶσαι γιὰ τὴν Τῆνο;

ΓΙΑΝΝΗΣ

Δός μου σοῦ λέω, εἶδεμὲ. . . χὰ! χὰ! σοῦ χωρατεύω. ἢ
δὲν σοῦλεγα πῶς σὰν πεινῶ κατακλυσμούς γυρεύω;

ΜΑΡΟΥΛΑ

Ἄμμ' ἔλα τὸ λοιπὸν νὰ φᾶς νὰ πάψῃς τὴ μουρμουῖρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ

Ζήτω τῆς Μάρως τὸ φαγεῖ κι' ἡ σπητικιά κουλουῖρα.

Ὦ! σὲ βλέπω καὶ πάλι, κουζίνα,

Κατσαρόλαις, ταψιὰ, τετζερέδες . . .

Ὦ! καὶ πάλι θὰ ζῶ ἑστὴν Ἀθήνα,

Κι' ἀντὶ Τούρκους θὰ τρώγω κεφτέδες.

Ἀνατέλλει εἰρήνης ἡμέρα,

Καὶ ὁ Γιάννης ἐμπρὸς μὲ καρδιά

Θὰ σηκώνῃ ἕψηλὰ γιὰ παντιέρα

Τῆς Μαρούλας τὴν ἄσπρη ποδιὰ.

Ἀλλὰ ὄχι, παιδιὰ . . . σηκωθῆτε

Μὲ κουράγιο, μὲ θάρρος κι' ἐλπίδα,

Καὶ ἑστὸ μέλλον μιὰ μέρα θὰ ἴδῃτε

Δοξασμένη μεγάλη πατρίδα.

Μὴν κοιμάσθε βαρεῖὰ ξαπλωμένοι

Σὰν τεμπέλης τῆς Ἄρτας πασσαῖς,

Καὶ ἡ δόξα μὲ δάφναις προομένει

Τὴ σημαία τοῦ ἔθνους καὶ Σᾶς.

Souris